

Čy-li spěwat,
Pitnje dželat,
Strowja cze
Sswójbnj statof,
A twój ſwjatof
Sradny je.

Sa ſlaw ſpróznj
Napoſ mójznj
Luboſcž ma;
Bóh pał ſwěrnj
Wiſeſ ſpał měrnj
Čzerſtwoſcž da.

Njech ty ſpěwaſch,
Sswěrnje dželaſch
Wſchědne dnj;
Džeń pał ſwjatj,
Duſchj datj,
Wotporčj ty

S njebeſ mana
Njech čji kmana
Žiwnoſcž je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotſchew cze!

F.

Szerbiske njedželiske łopjena.

Wudawa-ſo kóždu ſobotu w Smolerjez kniſicziſchczerńi w Budyſchinje a je tam ſa ſchtwórtlětnu pſchedplatu 40 ny. doſtač.

10. njeđzela po ſwj. Trojizy.

Łut. 13, 35.

Glejeće, waſch dom budže wam puſty woſtajeny. Sa-
wěſcže, ja praju wam, wy mje njebudžeće widžeć, hač
čzaſ pſchińdže, ſo wy prajicž budžeće: Khwaleny budž tón,
kiž pſchińdže w mjenje teho Anjeſa.

Hižo 860 lět prjedy teho čzaſa, w kotrymž ku ſo
prjódkſtejaze ſłowa ſłyſchecž dale ſ erta naſcheho knjeſa a
ſbóžnika Jeſom Khryſta, bė profeta Hoſeaſ hrožaze wěſchče-
nje na ſwój lud wuprajicž měl: „Iſraelſke džeczi budža
dolhi čzaſ bjeſ krala, bjeſ fěrſchtow, bjeſ woporow, bjeſ
wołtarja, bjeſ naramjenika a bjeſ ſwjatnizy woſtač“
(Hoſ. 3, 4). A ſchtož bė wón wěſchcžit, ſo 272 lět poſdži-
ſcho dopjelui, hdyž wiſchał w lěcže 588 pſchicžeže babelſki
kral Nebukadnezar, tempel ſ złyhm Jeruſalemom wutupi
a jeho wobhydlerjom do jaſtwa w dalokej zuſbje wotwjedže.
Tola po 70 lětnym pſchewywanju we njej ſmėdžachu ſo
tehdom čji njeſbožowni po Božim dopuſchcženju ſaſo
wróczić do domiſny: ſebi ſaſo natwaricž templ a we nim
ſwjeczić ſwoje woporne Bože ſłuzby.

Wjele čzežicho bu potrecheny židowſki lud pſches
hroženje naſcheho Sbóžnika: „Glejeće, waſch dom budže wam
puſty woſtajeny.“ Hdyž po 4 lětnym wojowanju ſ nim
romſke hoderje we wojſku thėzorſkeho ſyna Tita ſo tola
ſkóncžnje w lěcže 70 dachu widžeć pſched Jeruſalemom, a
jeho borany ſapocžachu ſtokacž pſchecziwo murjam teho
woblehnjeneho mēſta, dha ſo tute bórny ſaſpnychu a ſtup
póhanſkich wojakow da ſo tež nētk hnydom pſched templom

ſłyſchecž, haj nēkoti wot nich roſhorjeni wot ſaſakloſcže
teho jich hanjazeho židowſkeho luda čziſnychu nēkajke ſa-
paladło do ſnutſkowneje ſwjatnizy a bórny ſtejeſche ta
w plomjenjach, kotrež ſaſo wuhaſchecž ſo tež mile ſmyſle-
nemu Ditej a tej pod nim ſtejazej čzrjódže wjazy nje poradzi.
Na dnju 10. augusta lěta 70 po narodže naſcheho Sbóžnika
bė doſpołnje dopjelujene hrožaze wěſchcženje jeho ſłowa,
nam na dženſniſchu 10. njeđzeli po ſwj. Trojizy wot na-
ſcheho bibliſkeho pucznika k roſpomnjenju poſſiczeneho. A
puſty leži dženſa hiſchcže, potojkim 1832 lět dolho, templ
Jeruſalemiſki. Wſchitka próza, jón ſaſo twaricž, je kóždu
krócž ſo podarmo ualožowala, tež wot tamneho ſnateho
romſkeho thėzora Juliana wotpanježa. Tutón bė ſebi
pródkuſał, wěſchcženje Jeſuſowe knicžomne ſczinić. Sſwoju
wulku móž, ſwoje njeſmėrne ſamoženje pſchetrijeba pſchi
wuwjedženju ſwojeho wotmyſljenja. Semjerženje a plo-
mjenja, kotrež je ſemje ſapachu, roſehnachu pſchezo ſaſo
dželačzerjom wot twarſkeho mēſtna, tał ſo tež tehdom nje-
woſta kamjeń na kamjenju. Haj, zyle hewał tał kraſne
mēſto Jeruſalem tež dženſa hiſchcže w roſpadankach leži.
Naſpnyane je ſe wſchelakim drobjaſom, kiž je wjele metrow
wyſoki a roſpróchene do wſchěch krajow je tež dženſa
hiſchcže jeho wobhydlerſtwo a zły židowſki lud je bjeſ
kralow a fěrſchtow a nima žaneje ſamoſtatnoſcže. A hdyž
tež wón w ſańdženych lětdžebatkach bjeſ zuſny mi kuſt wjazy
domiſneho prawa doſta, pſchezo dyrbi wón tola ſacžuwacž,
ſo je jenož wot nich čzėpjeny.

Alle je dha pał tón njeſbožowny narod, dwójny nje-
ſbožowny, dokełž w ſwojej wopuſchcženoczi njeſnaje teho

bójskeho wŕschicheho mĕschnifa a wujednarja, kiž chze wŕschit-
kich wobcĕženyh wofŕchemicĕž, frudnyh troŕchtowacĕž a pŕches
jich wujednanje ſ Bohom jim dacĕž mĕr a pokoj do jich
wutrobow, je dha tón židowſki njeſbožowny narod na
pŕchezo wuſamkujeny ſ hnady naſcheho Boha a jeho krale-
ſtwa? Naſch Bóh, kiž chze, ſo by wŕschitkim cĕłowjefam
pomhane bylo, teŕž Iŕraelej ſwoju pomoz poſticĕzuje a jeho
ſ ſebi pŕcheproſchuje. A ty, luby ſchĕſcĕzijano, ſmĕſch a
maſch jeho ſobupomoznik bycĕž pŕchi tajkim ſtutku jeho
ſmilnoſcĕže. Kunje kaŕž maſch dĕželo ſwjateho miſionſtwa
mjeſ pohanami ſe wŕchej ſwojej mozu podpjeracĕž, taſ maſch
ſo teŕž prózowacĕž, ſo by ſbožnocĕzinjazy ewangelion ſo pŕche-
cĕziſchĕzał ſ židowſkemu ludej a mjeſ nim ſo daſ ſlyſchecĕž
poſtrow Jeſuſa: ſhwaleny budĕž tón, kiž pŕchiúdzĕ w mjenje
teho ſnjeſa.

Woſebje na dĕženſniſchej 10. njeđzeli po ſwj. Trojizy
daj ſo na tajku pŕchiſluſchnoſcĕž ſ nowa dopomnicĕž. W two-
jich modlitwach njeapomni tola dobroproſchenje cĕznicĕž teŕž
ſa židowſki lud, ſo by pŕchiſchol ſ žórlej wĕrneho ſboža,
ſo by ſkóncĕzuje poſnaſ, ſchto ſo ſ jeho mĕrej hodĕži.

Tam w Galileiſkej na mĕſtnach Stanizlaw, Przemysł
a Brody ſteja ſwĕrni mužojo w cĕžkim dĕžele, ſo bychu
w twjerdej roli židowſkich wutrobow ſaforjenili ſymjo
ewangelija. Móžeſch ſmĕrom a bjeſ dĕželbracĕža pŕchihladowacĕž,
kaſ woni ſo prózujaj? Njechal ty ſ najmjeſſcha dĕženſa
raſ ſwoju ruku wotewricĕž a bohaty dar woprowacĕž ſa
naſche ewangelſke towarſtwa ſa miſionſtwa mjeſ Iŕraelom,
kiž je tamnyh mužow wupóſlalo do tajkeje Bohu ſpodob-
neje ſlužby?

Tam w dole ſ ranju wot Bethlehema je židowſka
ſemja, na polu, na kotrymĕž ſu nĕhdy jandĕljo tym paſty-
rjam pŕchipowjedali narod naſcheho ſbožnika, leži wjeſ
Bet-Sahur. Dolho je wŕſcha próza, arabſkich wobnydlerjom
tuteje wŕby ſ jich duchowneje cĕzmy pŕchiwjeſcĕž ſ hodownej
ſwĕtlinje, podarmo ſo nałožowala. Ale nĕtk tam ſwita
Boži dĕžen. Bethlehemiſki ſarar Wóttchar je jow ewangelſke
Bože ſlužby ſarjadował, kiž ſo jim přeni raſ na 1. epifan-
ſkej njeđzeli ſandĕzeneho lĕta pŕcheſ arabſkeju duchowneju
Iſkander Haddad a Said Abbud wotdĕrĕžachu. Ewan-
gelſka ſchula je ſo tu wotewrila, w kotrejĕž arabſkich hólzow
wucĕrĕ Sleman Abudaja, maſe holzy paſ wucĕrĕka Latiſe
Maſſar ſwĕrnje w ewangeliju roſwucĕzujetaj. Naſche ſaſke
taſ mjenowane Jeruſalemiſke towarſtwa, wobſtejaze wot lĕta
1896 ſem, je ſebi ſa nadawſ poſtajiło, woſebje tute
ewangelſke dĕželo na taſ mjenowanym „paſtyrſkim polu“
židowſkeje ſemje ſe ſwojimi ſrĕdkami podpjeracĕž. Njechaſch
ty to teŕž cĕznicĕž, luby pŕchecĕželo, ſ twojim dĕženſniſchim
darom?

A nĕtk hiſchĕže junkrócz ſo dai dowjeſcĕž do Jeru-
ſalema, kiž dnrĕbjeſche po Jeſuſowym hroženju lĕtſtotetki
puſty a w roſpadankach woſtačĕž, dokełĕž bĕ w ſwojim cĕaſu
njepokutny woſtał a njebĕ poſnacĕž chĕžl, ſchtož ſo ſ jeho
mĕrej hodĕjeſche. W nim ſo da nĕtk ſlyſchecĕž hłóſ: ſhwaleny
budĕž, kiž pŕchiúdzĕ w mjenje teho ſnjeſa, hdyž
wŕſchal tam natwarjena ſteji kraſna „wumožnikowa zyrkej“,
ſ přĕdowanju ſbožnocĕzinjazy ewangelija. Ewangelion je
paſ njeſchĕčel wŕcheje cĕzmoſcĕže a ſmjercĕže. Tej chze
wón ſacĕrĕicĕž ſe ſwojim jaſnym ſwĕtłom a chze bjeſ roſ-
padankami ſacĕžĕčĕž dacĕž nowemu žiwjenju. Jeruſalem, to
wyſokotwarjene mĕſto a wŕſchón druhi „ſlubjeny kraj“
ſ tymi druhimi ſwjatymi mĕſtami, kaſ drohi je wón nam,
ale kaſ njeſnaty tola hiſchĕže nam wŕſchitkim. By-li wón

nam ſnacĕziſchi byl, hiſchĕže bohatscho bychu rĕki žohnowanja
wróczĕ wubĕžale do zylĕho ſchĕſcĕzijanſtwa a — kaŕž je to
naſch luby ſhĕžor pŕchi poſwĕcĕzenju wumožnikoweje zyrkwe
31. okt. 1898 w Jeruſalemje prajił — „na trónje kaŕž
w hĕcĕže, domach kaŕž w zuſbje, by dowĕrjenje ſ Bohu,
ſcĕrĕplimoſcĕž w cĕrĕpjenju a hódne dĕželo woſtalo naſcheho
luda najſdobniſcha pŕcha, a duch mĕra by ewangelſku zyrkej
pŕchezo bóle a bóle napjelnil a ſwjecĕzil.“ W kapalni
runje poſwĕcĕzeneje Jeruſalemiſkeje zyrkwe teho dla naſch
luby ſhĕžor tehdy ſaſtupjerjom wŕſchĕch ewangelſkich zyrkwjom
jeho pŕchewođženſtwa pŕched ſobu ſhromadziwſchi jich na-
pominaſche ſ ſałoženju ſtarožitnoſtneho towarſtwa, kiž by
w roſpadankach ležaze mĕſtna ſlubjeneho kraja wĕdomoſtnje
pŕchepytowalo a wopiſowalo, a taſ nam wŕſchitkim tón
kraj naſchich žĕdženjom pŕchezo lubſchi cĕznil, poſnajo pŕchezo
jón lĕpje jaſto tón dĕžel teho ſwĕta, na kotrehož ſemi je
ſo najwjeſſchi a najſbožniſchi ſtutk wŕſcheho cĕaſa ſtał, hdyž
na ujei je ſo ſam ſa naſ woprowal naſch bójski wŕſchſchi
mĕſchnil a wujednal.

Pŕched dwĕmaj lĕtomaj, 19. junija 1900, je ſo
w Eizenachu tuto towarſtwa ſałožilo a chze nĕtko ſwoje
dĕželo w Božim mjenje ſapocĕčĕž. W najbližjim cĕaſu
ſo wotewri w Jeruſalemje jeho wuſtaw. Sa pŕchedſteji-
cĕrĕja teho ſameho bu pŕched mało dnjemi poſtajeny a
wot ſhĕžora wobkrucĕzeny profeſor Dalman, wucĕrĕ na
naſchej ſaſkej Lipſcĕžanſkej univerſicĕže. Njech by tola twa-
rjenje Ziona teŕž pŕcheſ tutón wuſtaw teŕž w naſchej ſaſkej
a Pruiſkej prawje wjele podpjerarjom namaſalo! Wobdĕžel
ſo teŕž ty, luby cĕzitarjo, na nim, hdyž ſ ſbožu ſwojeje
duſche na dĕženſniſchej njeđzeli ſwój bohaty dar pŕchijeſeſch
ſ kollekcĕže, kotraž ma po poſtajenju naſcheje zyrkwineje
wŕſchnoſcĕže teŕž tuto najnowſche dĕželo w Jeruſalemje ſpĕ-
chowacĕž. Haj, cĕziń dobrotu Zionje a pomhaj twaricĕž
Jeruſalemiſke murje!

Jeruſalem, ty mĕſto wyſoke,
Ach byl ja we tebi!
Tam horje ſo taſ ſ wutrobu mi chze,
So njeſkim pŕchi ſebi,
Mój duch chze wŕſche horom
A wŕſche runinow
Do tamnyh ſloty ch dworow
A wotſal ſhwata jow.
Hamjeń.

Pucĕzowanje po Božim piſmje

abo

ſaſte myſle nadeńdĕch, Bože ſłowo cĕzitaſo.

Podawa ſwĕrny cĕzitař „Pomhaj Bóh-a“.

1. kniži Móſſaſowe, 40. ſtaw.

(Pokracĕzowanje.)

19. A po tjoch dnjach woſmje ſarao a wobwjeſuje twoje
cĕželo bjeſ hłowy na ſchibjenju, a ptaſi budĕža twoje mjaſo wot
tebe jeſcĕž.

Wuſhad ſonow wobĕju jateju hodĕži ſo tu lohzy dopoſaſacĕž.
Wonaj ſnajeſchtaſ, ſo ſu ſa tſi dny ſaraoſowe narodniny, a po-
priedawſchich naſhonjenjach móžeſchtaſ ſhudacĕž, ſo budĕže ſo ſ nim
jeju woſbud roſjaſnicĕž, dokełĕž budĕže kral wŕſchelach wobhnadĕicĕž.
Hdyž woni ſ tajkimi myſlemi, pŕchecĕžemi, nadĕzijemi a bojoſcĕžemi
wuſnyſchtaſ, dha bĕſchtaſ jeju ſonaj jenož pokracĕzowanje w tym,
ſchtož bĕſchtaſ wodnjo myſliłoj. Hdyž paſ bĕ ſwonſowny cĕłowjef
wuſnył, ponuri ſo do myſlow tamne doprĕdkne cĕzucĕže, a teŕž ſwĕ-
domnje je ſwój podĕžel mĕlo, hdyž ſtaſ ſo tutaj ſonaj wutworilaſ.
Pŕchĕhladacĕž paſ nimaſch Bože wođjenje, kotrež woſtanje

ſ hłownej pſchiczi. Wyſſle a rosręczowanja, czucza a ſwędonije ſu jenoż brędk, kotreż Bóg wużiwa.

Sawęcze, to njeje ſwjeſelazy podawf, hdyż maſch nahladnemu cżlowjeſej ſchibjeńzu węcchczicż a hdyż maſch jemu hiſchcze roſjaſniecz, tak bórny a fajkeho budża jcho na ſchibjeńzu pomęcnycz. Tola Joſef, kotryż njemę wo žanej hnadze, kotraž była je ſchłodu ſa jcho ſwędonije, móže a ma ſo ſchroblicz, ſo je hiſchcze w putach ſ profetom.

20. A ſta ſo na tſeczi dzeń, ſo wobęńdže Farao ſwój narodny dzeń; a hotowaſche wulku hoſeżinu wſchitkim ſwojim ſłużobnikam, a powyſchi, kaź bę Joſef hižo po dwojim ſmyſhlenju węcchczicż, hłowu wſchſcheho ſwojich naliwarjom a hłowu wyſchſcheho ſwojich pjeſarjom mjeſ ſwojimi wotrocżkami.

21. A ſtaji wſchſcheho ſwojich naliwarjom, kotryż bę ſo bjeſ dwęla jeno ſnadnje pſchęhręſchik, ſažo t jcho naliwanju, ſo wón Faraonej ſhelich do ruki dawafche.

22. Ale wſchſcheho tych pjeſarjom, na kotrehoż bjeſ dwęla tuſaſche, ſo je chżył jemu ſ jedom ſawdacż, da wón wobwojeńnycz, kaź bę Joſef jimaj wulożował.

23. Ale wſchſchi kralownych naliwarjom njepomni na Joſefa, kotryż bęſche jcho tola tak należnje proſył, ſo by ſa njeho pſched kralom ręczał, ale ſaby jcho.

Tak bę ſo Joſefej poſledni ſemſki brędk minył, kotrehoż bę ſo hiſchcze dđerzał. Tola ſkóncżnje roſjaſni ſo, cżehoż dla męjeſche naliwar na njeho ſabycz. By jcho kral na naliwarjomu próſtwu ſ jaſtwa puſchczil, dha tola pſchi wſchej ſwobodze njebny wjedzał, ſchto by dnrbjal ſapocżecz, dokelż by był khudy zuſomnik w kraju, a Bożi wotpohlad ſ nim njebny ſo ſtał. Tak je ſo prawje ſtało, hdyż je teź Joſefa wulzy bolilo.

Joſef męjeſche nęcko hiſchcze dwę lęcze w jaſtwje ſędżecz, doniż njebny powyſcheny. Tehdy je jcho dżęd ſaak w Hebronje wumrjel.

41. ſtaw.

Ważny podawf, kotryż je do Joſefoweho wuſhuda a do wuſhuda Joſefoweje ſwójby móznie ſapſchimnył, a kotryż bę wulzy waźny ſa wſchę ſtawimny Bożeho kraleſtwa, bu ſwjedżeny pſches dwaj ſonaj Faraoowaj. Tu maſch najpriedy wopomnicż, kajku waźnotu męjachy ſtajnje kralowe ſony po nahladach ſtareho ſwęta. Meſtor praji pola Homera, ſpiſaczela ſ cżaſa ſtareho ſwęta, wo ſgamemnowym ſonu: „By-li nam druhi ſchęjſki cżlowjeſ nęckoľe tutón ſón ſdżęlił, bychmy ſa ludanje jón męli a bychmy ſo dale wot njeho ſdalowali; nęcko pak je jón wuhladał tón, kotrehoż khwalimny ſa najſdobniſcheho.“ Faraooway ſón pak bę teź do waźnych Eżyptowſkich ſnamjenjom ſadraſčeny. Eżyptowſka je darjena wot ręli Nil. Hdyż ręla kóžde lęto krajiny powodżuje, dha wuſhadża ſ teho krajna plódnocż kóžde lęto ſ nowa. Praſtare ſnamjo ſa kraj a ſa wſchu ſemju, ſ kotrymż ſo ſažo w Eżyptowſkej nabojinje jako ſ pſchibohowku ſiſ ſetkami, je kruwa. Mıla pak, abo pſchiboha ſiris, ſu cżęſczili pod ſnamjenjom wola. Ze-li lęto plóдне abo njepłóдне, dha ſjewi ſo to pod ſnamjenjom kruwy, kotraž ſo wumóri ſ ręli wſcho požohnowazeje. Eżydom klohy ſ jeneho ſtwjelza poſaſuja na njewſchędnu plódnocż w Eżyptowſkej, kotraž je ſo dyſ a dyſ nahhadżała. Wydleſche pak tutón Farao w Boanje abo Zaniſu w ſewjernej Eżyptowſkej, dha je horzy narańſchi męcſik, ſ Arabiſeje puſcziny węjazny, kotryż klohy ſęmudży a wuſuſchi, runje tak ſnamjo ſa njepłódnocż, kotruż njemóže ręla pſchewinycz, jako w přenim ſonu ſuche kruwy. Eſonaj, po liczbach a po ſnutſtownej podobnoſczi jenajtaj, ſbudża w Faraoonje myſle, ſo ſtaj wulzy waźnaj, a ſtaj tak ſ pſchiczi ſa wjetſche podawfi.

II. 1.—36. Dwę lęcze poſdżiſcho je ſo Faraoonje dwoji waźny ſón dżal. Dokelż jón Eżyptowſzy mudri njemóža wulożicż, dha dopomni ſo wſchſchi naliwar na Hebrejſkeho mlódzęna; Farao poſczele po Joſefa, a tón njewuloži niż jenoż ſón, ale radży Faraoonje teź ſ dobrej radu, ſo by ſo ſa cżaſ bohatſtwa wo khude lęta poſtarał.

1. A ſta ſo po dwęmaj lętomaj, ſa kotryż cżaſ bę Bóg Joſefej hnadu wſchſcheho ſaſtojuika w jaſtwje pſchikłil, ſo bę wón jcho ſa nahladowarja w jaſtwje poſtajił, po kotrehoż woli męjeſche ſo wſcho ſtawacz, ſo ſo Faraoonje, tehdomniſchemu kralej — ſirtuſenej II., tſeczemu kralej ſ Hyſbokeż ſwójby — ſón dżijeſche po Bożim ſtutkowanjju, jako by ſtał na brjoſy pſchi wodže, mjenujży na Nilowym brjoſy, kotryż bę ſa Eżyptowſku plódnocż wulzy waźny.

2. A widžeſche ſ wody wuńcz ſydom rjane tučzne kruwy, kotreż ſo paſechu na trawje a ſelenym, pſchi Nilſkim brjoſy.

3. A potom widžeſche wón druhe ſydom kruwy ſ wody wuńcz; te bęchu hroſne a ſuche, a ſtupichy ſo pódla kruwow, po paſtwje khodżazych na brjoſy pſchi wodže.

4. A te hroſne a ſuche kruwy njehodżachu po paſtwje, ale póžrjechy ſa to te ſydom rjane tučzne kruwy, a woſtachu tola hroſne a ſuche jako do teho. Na to wozucżiwſchi ſpóſna Farao, ſo bę to ſón, a ſdaſche ſo jemu waźny.

(Potracżowanie.)

Khudy muž.

Khudy a niſi ja ſym
A woſtacż dnrby — to węc;
Sa to ſym ſpokojny,
Strowy a wjeſoły;
To mój ſchaz najlubſchi je,
Tyſkazam hórje ſo dže.

Nęchto ma na doſcz pjenjeſ,
Ze wulki, nadobny knjeſ;
Małko pak wjeſela
W ſwęcze wón wużiwa,
S khoroſczu dnrbi ſo bicż,
Wędny ſo ſufacz a wicż.

Dnrby teź druhy ſo dręcż,
Hdyż mój kuſ khłęba chzu męcż:
To pak ſo wutroba
Spuſchcża pſchęz' na Boha;
Bohatu ruku Bóg ma,
Hdyż ſechze, na doſcz mi da.

A dżęlu Bóg poſtajił mje
Kaź ptaczki t lętanju je.
Schtoha mi wadży to?
Woſmu jo ſa lubo;
Sprawnje a cżęſtnje duż chzu
Žiwicż ſo na ſwęcze tu!

Alę na ſemi!

(ſkóncżenje.)

W ſtwórbje ſczele ſlónzo horze pruhi na ſemju. Hižo bęchu rżane klohy ſrawe t žujam. Nęchto njebę wjeſelſchi, dżyli Janf. Wſchako bę jemu nan ſlubil, ſo ſmę přeni krócz ſ brunaczkomaj bohate žito domoj woſycz. Dzeń bę pſchichol, na kotrymż męjeſche ſo jcho žadanje dopjelnicż. Wędma bęchu na Bożich njebjeſach ranſche ſerja ſeſthadżale, lędma bęchu ſo ſchere mróczęle poruno purpurej ſacżerwjemile, to bęchu teź wobhdlerjo tamneho kubla ſeſtawali a ſo do dżęla hotowachu. Hižo chżyſche Janf won khwatacz, jako jcho nan na mróczalku poſaſa, kotraž ſady na njebjeſa ſtupaſche a njewjedro węcchczeſche. „Njebudżęch drje dżęny žito woſycz móz, pſchindže drje wulke njewjedro“, praji bur t ſynej. Janf pak proſcheſche, ſo ſmęł ſ najmjeńſcha raſ khwatajży won dojęcż, ſchtož nan lubemu ſynkej teź rady dowoli. S dobom ſo ſakłapa, durje ſo wotewrichu, a knjeſ ſarač jaſtupi. „Dobre ranje, dobre ranje!“ tak poſtrowi bura, „ja pſchindu w nuſy ſ próſtwicżku t wam.“ Wędma bęſche bur ſwojeho hoſcża póſnal, ſo ſ hñęwom ſacżerwjeni a krej jemu mjeſ wocży ſtupi. Eſyſna a polna bojoſcze pſchitupi Herta t mandželſtemu, jako chżyła jcho ſmęrowacz a ſpokojicż. Janf jenoż polny wjeſela lubeho knjeſa ſararja witajo ſo dżiwafche, ſo ſtarſchej dawno ſ nim njeręcžitaj. ſarač pſchęzo hiſchcze pola durjom ſtejo hladaſche na bura, kotryż hñęwny ſkóncżnje lędma tola nęcotre ſłowcżka wupraſny, „Mój dom, knjeſ duchowny, ženje ſa waſ njeje. Lubo by mi bylo, hdy ſ žyła njebnyſcze do naſcheje wſy pſchichol. Nęcko pak, — to je to jenicżke, wo cżoż waſ proſchu, — wopuſchcżę hnydom mje a mój dom!“ „Derje, ſo nęcł wſchitko węc“, wotmolwi ſarač. „Tola, cżehoż dla pſchindżęch, to hiſchcze chzu wam prajicż. Wonkach ſteji mój wóſ; jene kolo je ſo mi ſlamało. Sa ſym na pučzu t mręjazemu, ſo bych jemu Bože wotkaſanje dal. Duż pſchindżęch Waſ wo druhi wóſ proſycz; w druhim domje ſnano tola pomoz namaſam.

Bóh jenož daj, so njebych pojdže pschichol. Na dalishe budžeje Bohu poruczeni!" — Tuto prajiwshi skiczi blédemu Sanfej, kotremuž kaž tež Hercze hylsh we woczach stejachu, ruku a woténdže.

Wonkach bésche rjenje. Stwórba kraşnjajeche so w najrjeńskej psyshe a semja blishejeche so psches płónczue pruhi w slotym blisheczu. Nasdala jenož hrozejche czmowa mróczel se strajchnym niemjedrom. Wo istwje nascheho bura nawopat knjezejche nётkole tshchnoscz a trudoba a sa dalischi pschichod jenož nadzachu so sthstne wutroby lěpscheho czařa. Khwila sańdže a Sant khwatasche s wlo-dymaj brunaczkomaj na polo. Gorze a palaze bėchu płónczue pruhi, tużnota stajnje pschibėrasche a czorne mróczele walachu so pschezo blizce. Na wschėch polach dżetachu pilni żnienżh. Róždny khwatasche, njedżiwajo horzoty a potu. S dobom bė móznny hri-mot blishecz. Wichor so sbėha a palazy blyst hižo lėta s wulkin prastotom. Se hylnym desheczom smėchane krupy pschepaduja. Sda so, jako durbjala stwórba řama rospadnycz. Blėdy kaž řmjercz stej bur w dworje a hlada a czařa sthstnje, hacž luby Sant hišheče njejdže. Hižo so dwaj wosaj wokolo bróznje sa-winjetaj, dżetaczerjo khwataju pod tšechu, so bychu tola nėkat hišheče strajchnemu njewjedru czeřki. S bojoszczu bur widzi, so tu brunaczkaj hišheče njeistaj. Pschezo hóršchi je strach, pschezo móznishe hri-manje, pschezo wjetishe padaju krupy. Duž pschihna plakajo řlu-řobna dżowka s pola a schřeczishe: „Sanfej staj so konjej řpló-schikoj!" — Burej řo řeznje; tolemi jemu řhablatej a tšhepotatej, lėdma móže do řhėže dóncz. řertu wuhladawshi, se řylhami we woczomaj wuraiş w řmjertnym sthstnu: „řerta, prořch ja miuje a ja naju řyna!"

Duž s dobom wjeřokny, hdyž tež žyle pschemofnjeny, řastupi Sant. Koho pak dżerzi tak twjerdže sa ruku, koho czeřnje tak radořtny sa řobu do řstwy? Řnjeřa řararja, řiž bėřche tu rano hižo pobnył. řerta njewidzi s wjeřolosczzu niřoho, dhyli řwojeho řanka, kotrehož wutrobnje řošchi řolna maczeřneje luboszcz. Bur pak hišheče stejo njewė, hacž řmė tajtemu dżiwej wo prawdže wėricz. řak móhl jemu tón muž hdy wodacz, kotrehož je tak řlu-boko řranik?! řak móhl runje wón lubowaneho řanka je řmjert-neho řtracha wumóž?! Hišheče njewidzi a njeřaczuje wón luboszcz, kotraž řo jemu s woczow řararja tak pscheczelnje napscheczivo řwėczzi. Wón řebi dżiw njewė wuklaszcz, řiž je řo tu stał, doniž jemu řarať jón njewukladže. „Wy widżicze", tak wón pocza, „so durbju ja dženřa tola řkóncznje hišheče wasch hósč bycz. Bėřche drje mi rano hižo tak. řunje domoj jėdżech, jako njewjedro wu-dyri. řsam mój řtary řonik pocza, jako řrupy řylnje padachu, řtakač a cżetacz, tola pak jeho bórny řmėrowach. ředma bėřche řo mi to radżiko, jako waschey brunaczej dżiwnej a řplóřchenaj pschi-hnaschtaj. Róždach řo rucze hišheče do pucza řtupicz a nasřróženaj konjej řdżerzcz. řsym wřchal řam řurski řyn, duž derje wėm s konjemi wobřhadżowacz!"

„řerta, řy řlyřchala, je řam řurski řyn, dya drje tež mi řta-remu burej cżim řjedy woda", řawoła wjeřelny bur a řliczi s dżėczaj-zej radořczu řararjej ruku.

Dawno řym wam wodał, luby pscheczelo, wřchitko je řapom-njene, řesnali pak řmy řo hagle w tutej hodżinje." „řak je prawje, řawyřta bur, „pschimacze moju ruku nётkole tak twjerdže kaž řjedy konjej. řyřlu řebi, so by nam tež řtary řnyes řarať wodał, hdy by nař wjeřoknych hromadže widżał. řerta, luba řerta a řanko, luby řynto, radujtaj řo s nami. řoseřinu chżemy hotowacz, jako by řane njewjedro njepobnył; řancho řuřoda, řancho bura je wřy njeřham parowacz. řwėm ja tola, so je dženřa najsřobżowniřchi džen mojeho řiwjenja."

Dawno je řo njeřjo řažo wujarşnulo. S nowa řwėczja řo wjeřchi módrych horow w řehlwym řurpurje. Róždne řopjeschko řybolki řo psches płónczue pruhi w kraşnym blisheczu. Džen řa-řhadża a wječżor řo pschibliżuje. řmėřaczł řwėczzi s cżicha na mėřalacznu řemju, pschede wřchem pak řeřele mile řwėtko do jeneho doma, w kotrymž wřstanie a wjeřelosczcz řnjeři, hdyž řarschey řo řradujetaj nad lubym řynom, hdyž řo pschi horeřinje s nowa řwje-džen mėřa mješ řararjom a wořadu, řwjedžen mėřa mješ pschecz-lemi a řuřodami řwječejshe.

Wschelake s bliska a s daloka.

Njedżelu jako dopomnjeńskim dnju na wutupjenje mėřta řeru-salema řo řollekta řa miřionřtvo mješ řidami w řakszej hromadżuje. řđel pschipadnje řerusalemskemu towarřtww, kotrež řo řa ewangel-

řlich w řlubjenym kraju řtara. řy lubych cżitarjom prořymy wo bohaty řar řa tón řtuff miřionřtwa mješ řidami, so by nėhdy wu-řwoleny lud řwojeho řmėřaka namakał, kotrehož je nėhdy řastor-cził. řiřionřtvo trjeba wjetischi řřėřkw, dokelž řažo dwęju miřionarow wuwuczicż dawa. řowarřtvo je w řańdżenym lėczę 1462 řr. wjazy wudawkw hacž dokhodow mėlo. řuż polořmy do řožeho řaschczja bohaty řar řa tón řwjaty řtuff!

— řmėřcho řpodżiwne a řadne pschimeřechu řnowiny řańdżenu řobotu. ř mėřczę řudyschinje, kotrež ma psches 26,000 wob-ydlerjom, řa žyly řhđžen ani jena wořoba wumřjela njeje. řo řo wėřczę řa dolhi czař řtalo njeje.

— S nowa řo czi řapalerjo, kotřiž psched nётkorymi mėřřazami naschu řrajinu do niemėřa řtajachu, řibaja. ř řalschtrwje řtej řo 22. řulija řubło a řhėža s bróżnju wotpalilej. ř tym řamym czařu paleřche řo w 10 mješřchinow řdalenej wřy řehnsdorř. řow řo řež domřke a bróżnja wotpalischtej.

— řak řhėřje móže njeřbože na cżłowjeka a řwójbu pschińcz, dopokasa řrudna powjeszcz, kotraž pschińdže s řetowa pola řwóřporta. ř nozy řahrodnik řeumann na dobo řošom řhubi. S widłami wřchitko w domje rořbi. řonu nufowasche, řo durbjesche hodżiny dolho paczerje řpėwacz, potom dżėřche na řubju řschodu cżinicż. řona bė mješ tym czeřka. řon dale řařhadżishe a je řekeru wokolo řebje řijesche, řo řebi niřto njeřwėri, jemu blisro pschińcz. řa dobo s bróżnje wohen wudyri. řeumann, řiž bėřche wohen řapalił, pschi wóhnju tónz wřa. řcho cżelo řpalene s rospadankow wuczczechu. řne řuchu wopor wóhnja, hdyž móžejshe řo řež řłot wukhowacz. řež řuřodna bróžen řo řapali a řaniczi.

— S řrastowa. řańdżenu njedżelu, 27. řulija, bė řa řhėřka-řja řnowaka w řrastowje a jeho mandżelřku řodż. řřchiedrichcz s řkanę řadny džen řłoteho řwajřa pschichol. řwřchė dżėczzi a wjele dżėczidżėczzi bėchu řo s dżėla s dalscheje řurby řeřchli, so bychu na řbożu lubowaneju řarscheyju wutrobnje dżel brali. řenož jena dżowka, řiž bė tutón džen wořebje woczakowala a řo do řřėřka na njón řradowala, jón wjazy řobu njeřwječejshe, dokelž bu řań-dżenu nasymu po řożej woli, wóřom řyřotow řawořtajiwshi, je řmjerczu wotwołana. — řdyž bėchu dżakowne dżėczzi a dżėczidżė-czi řarscheyju je wřchelakimi, řjanym řarami řwjeřelike, bu řimaj řež hišheče w mjenje ewangelřko-lutherřteho řrajneho řonsistor-řtwa pschyna řerbřka biblijja s wutrobnym pscheczemi dalscheho řožeho řohuowanja pschepodata. řubilaraj wopokasajřhtaj řwoju dżakomnoszcz s řohu s bohатыm řarom řa řwjate miřionřtvo. řpořcz řoża miłoszcz lubymaj řarschimaj po wjele dżėle a prořny řiwjenja hišheče dolhi, řwėřky a psches dżaknu lubořcz dżėczzi po-rjeńřchemy řwjatol a wječżor!

— řobydlerřtvo w řakszej po wėřuwujnaczu řo nėhđže řak rořdżeli po prořentach: řwangelřko-lutherřlich wobydlerjom je 94,11 prořentow, řomřko-katholřkich 4,68, řeřormirřkich 9,38, řidow-řkich 0,29. řbyřł pschińdže na řektu, kotrež řu jara rořtkle, řo bėřche řich pschi pořřednim ludliczenju 22,000 (w lėczę 1832 jenož 39).

— řažo je řo džen řa řrónowanje jendżelřteho řkala pořtajił, a to džen 9. augusta, hacžrunje je řral hišheče řhėřro czeřpřazy. řuż móže łóhko móžno bycz, řo řo řrónowanje řažo w pořřednim wokomifnjenu wotřtorczzi. řo je, kaž by wořebity wotřud na řnyle řrónowanju leżał, nётko, hdyž chřychu řendżelczenjo s wřstanijom řobu řwječczicż, řo řu tu njeprawu wójnu pscheczivo řuram dobyłi.

Dalishe dobrowólne dary řa wbohe armenishe řyřoty:

R. s B.	3 řr. — řp.
M. s P. (řđakny řnjowy řar)	5 " — "
řromadže: 8 řr. — řp.	

ř mjenje wbohich řyřotow wutrobnny řđak.

řólcz, ředaktor.

„řombaj řóh" njeje jenož pola řnyesow duchownych, ale řež we wřchėch psche-dawarņjach „řerb. řnowin" na wřbach a w řudyschinje dořtacz. řa řchřwóřcz lėta placzzi wón 40 řp., jenuřliwę cżiřła řo řa 4 řp. pschedawaju.